

Fotograf Vladimír Březovský

seriál
**FOTOGRAFOVÉ
VALAŠSKA**

Vladimír Březovský - zbrojoväcký fotograf č. 2 a fotoexperimentátor *1944

Dnes vám v našem seriálu představím v pořadí druhého závodního fotografa Zbrojovky Vsetín. Ano, po Bruno Fukovi (o něm jsme již psali) byl pan Březovský od založení závodu v pořadí tím druhým (já pak třetím – a posledním). Ale od začátku. Po gymnáziu absoluuje knihovnickou školu v Ostravě. V letech 1966–68 působí v muzeu na zámku ve Vsetíně jako pracovník mnoha profesí – od výstaváře až po kustoda. Pro muzeum ho tehdy získal pan Daďák, tč. muzejní výtvarník. Dále působí v knihovně ve Valašském Meziříčí, následuje knihovna v Jablůnce. Provádí osvětovou práci, besedy na školách. Tehdy nafotografuje obec a přes pana Bittnera z Orbisu je vydána pohlednice Jablůnky. Následná informace jeho kamaráda a amatérského fotografa pana Hrubého o tom, že ve Zbrojovce ve Vsetíně odchází do důchodu závodní fotograf, ho nasměruje na jeho další profesní dráhu.

Píše se rok 1974 a stává se jejím podnikovickým fotografem. S panem Fukou sdílí fotoateliér a fotokomoru ve Zbrojovce asi rok. Po „převzetí“ práce dále dokumentuje závod, fotografuje společensko-politické akce, nové výrobky a po-

stupy a připravuje podklady pro zhotovení tiskových matic pro závodní tiskárnu. Ta tiskne mj. katalogy výrobků – hlavně tryskových tkacích strojů a pletaček. Pod tiskárnu též fotooddělení spadá. V roce 1977 se v odd. závodního fotografa ocitám i já. Absolvuji zde povinnou praxi jako fotograf. A o rok později zde nastupuji, i když tomu tak původně být nemě-

lo. (Zde odkazují na dřívější článek o fotografovi M. Macíkovi.) S kolegou Březovským pokračujeme v plnění úkolů pětiletky, chodíme po „fabrice“ a fotografujeme dle zadání. Není to jen tak, musíme být ohlášení, mít s sebou průkaz zaměstnance závodu a hlavně fotografie a že se nám povoluje nošení fotoaparátu! I tak je v polovině 80. let vydán Zvláštním oddělením příkaz, že veškerý zpracovaný a zkažený fotomateriál (filmy, fotografie, zkušební snímky a tzv. „zkoušky“ z temné komory) se musí donést na zmíněné oddělení ke kontrole a k následné skartaci. No, to by mne zajímalo, zda se tam tím „humusem“ pánové probírali a kontrolovali, zda neprovádíme

nějakou protistátní činnost! Znali jsme téměř celý závod a o tom, co jsme viděli a fotili jsme samozřejmě nesměli mluvit.

Pan Březovský ale mimo fotografování „pracovního“ provozoval foto jako koníčka pod hlavičkou Klubu pracujících ve Fotoklubu „Z“. Zde se mohli zájemci fotograficky realizovat. Těž jsem byl členem a účastnil se klubového

dění – to byly také workshopy se známými fotografy – Kuščynský, Bílek, Borovička aj., konané ve Vysokých Tatrách, Zlatém Chlumu, Velkých Karlovicích a jinde. Nejčastěji krajinářská fotografie, ale i figurální fotografie; pan Březovský alias „Ladič“ ale tenkrát rozpracoval něco zcela jiného, něco, co bylo spíše grafikou, ale využívalo klasický fotopapír, vývojku a ustalovač. Něco, co před tím nikoho nenapadlo! Žádný ušlechtilý tisk, žádné tónování fotografie či jiný postup. Vlastní nápad a následně i přihlášený patent. Šablonově snímací film pro vykřívání v reprodukční technice. A z něho odvozený postup a využití ve výtvarné fotografii. Měl jsem štěstí a byl jsem u „toho“. Dokonce

jsme tehdy společně, po splnění úkolů dne, vytvořili na „prošlém“ fotopapíru touto technikou velké „umění“. Rád vzpomínám.

Po revoluci se snaží s přáteli fotografie obnovit činnost fotoklubu. Jeho tvorba se i nadále nese ve dvou liniích – tradiční práce film/papír a grafika kombinovaná s fotografií. Po větším rozšíření „digitálu“ si tento také pořizuje a přeorientovává se na počítačový proces. Technicky omezené možnosti běžných digitálních zrcadlovek jej neuspokojují a hledá vhodnou techniku. Stává se jím aparát Sigma SD1 s jejím specifickým snímacím čipem Foveon s rozlišením 3x16Mpix. Tento nástroj již umožní tvůrci zachycovat žádané nejjemnější nuance a detaily. To, včetně následného zpracování v „digitální“ fotokomorbě dává téměř reálné podání skutečnosti bez přesaturovaných barev. Tvůrce na tento „Hi-tech“ nedá dopusti a i z jeho současné produkce je zřejmé, že je to prostředek k dosažení mimořádných výsledků. Jeho tvorba se v čase vyvíjela v linii: krajina-zátíší - grafika-abstrakce-nefigurální fotografie s jejich vzájemným prolínáním.

Muzeum regionu Valašsko připravuje na příští rok fotografovou autorskou výstavu, která bude ukazovat i dobovou „analogovou“ fototechniku, postupy a fotografie.

Milan Ošťádal, fotograf, Muzeum regionu Valašsko